

Viktória Laurent-Škrabalová

Cena za prózu – Krídla Ivana Laučíka 2009

Dokonalá bytosť

Tak dávno som túžila ju spoznať. Oživiť staré zväzky. Ona mi možno pomôže pochopiť nepochopiteľné. Prečo sa v noci budím prepotená do nitky. Prečo sa v snoch rozprávam s mŕtvymi vysvetľujúc im, že počas stavu bdelosti by som jednoducho od strachu odpadla. Prečo snívam o miestach záhadne neznámych. Prečo sa ľudia odo mňa odťahujú zízajúc mi neprítomne do očí.

Vraj je čudáčka. Vitaj v rodine, Vilma!

Taxík zatáča do uličky plnej blata. Domy naklonené do strany akoby načúvali padajúcim kvapkám dažďa. Vyzerajú opustené ako strašiaci neužitočne hompálajúci rukami vo vševediacom vánku. Na oblohe zbadám krídlel' vrán. Pridávajú atmosfére bizarnosť. Ešteže nepočujem ich duté krákanie. V diaľke vidím les. Kde ma to vezie?! Vyplašene sa obzriem. Dedina sa stráca za oponou oparu po letnej búrke. Čierna tlama lesa sa nezvratiteľne blíži. Zavriem oči a hlasno preglgnem.

„Túto adresu ste mi dali...“ opatrne vylezie z taxikára.

„Dúfam, že sa v tom lese nestatíme.“

Stromy vytvárajú nad cestou zelený tunel. Ponárame sa čoraz hlbšie. Vrčanie motora sa stráca v prírodnej izolácii listov a machu. Po polhodine cesty, zákrut vľavo a vpravo a ktovie ešte ktorým smerom, taxík zastaví pri širokom dube. V jeho kmeni by si mohol spraviť garáž.

„A sme tu.“

„Prosím? Kde tu?“

„Stačí sledovať chodník začínajúci pri dube. Máte šťastie, že som detstvo strávil v okolí. Starú Vilmu si už hocikto nepamätá.“

Z ošúchanej peňaženky vyt'ahujem bankovku:

„Ďakujem.“

Odmietavo kývne rukou: „Nechajte tak! Aspoň som si pripomenul staré časy. Zaplatíte mi pri ceste späť.“

Podáva mi drobnú vizitku. Zhl'adím sa na ňu. Vietor mi pofukuje okolo vlasov. Niečo sa mi snaží pošepkať. Keď zodvihnem hlavu, pohľad mi padne už len na odtlačky kolies naplňajúce sa pomaly vodou.

Zapnem si kabát až pod krk a zohnem sa pre cestovnú tašku. Z koruny duba na mňa spáchne dávka priesvitných kvapiek. Opatrne si ich zotriem z líc. Ako vo sne kráčam po ťažko rozoznatel'nom chodníku. Po stranách rastú drobné modré kvietky a topánky sa mi zabárajú do hustého machu. Les je presiaknutý vlhkosťou. Vtáky prebudené sviežosťou si začínajú zohrievať hlasivky. Za okamih sa obyvatelia lesa prekrikujú v zvláštne jednoliatej symfonickej kakofónii. Z času na čas na mňa spadnú posledné stopy prítomnosti búrky. Ocitnem sa pred nezvyčajnou džungľou lopúchov. Hlavou mi preblesne spomienka. Ich užitočnosť sme vedeli oceniť hlavne pri celodenných hrách v lese. Keď sme nemali čas odbehnúť domov pre podobné malichernosti ako potreba vyprázdniť si črevá. Chodník vedie priamo k lopúchom. Myknem plecami. Mokrejšia už byť nemôžem.

Odtlačam obrovské zelené satelity do strán. Voňajú povedome. Cítim sa ako prázdna fľaša, keď ju napĺňajú. Takmer od radosti vykríknem, keď sa mi pred očami objaví prikrčený drevený domček.

Srdce mi vytepáva do hrude legendu o osude. Blbosť! Kto dnes verí na osud?!
Nebud' smiešna!

Nik ma nevíta. Lúka pred domom má ďaleko od vzhľadu golfového trávniku. Niečo zamečí. Napravo od domu sa pasie koza. To musí byť Vilmina kosačka. Pousmejem sa a zamierim k dverám. Položím ruku na kľučku. Do poslednej chvíle čakám, že sa ozve Vilmin hlas. Nič!

Má vôbec poštovú schránku? Nič také som si cestou nevšimla. Vie, že prídem? Sadnem si na drevenú lavicu pri okne. Obzerám sa po útulnej kuchynke. Na starej železnej piecke stojí hrniec poznačený nejedným úderom. Dymí sa z neho. Začína mi škvркаť v žalúdku. Hodím okom cez okno na lúku. Nikde nikto! Takmer nečujne sa postavím a pomalým takmer zlodejským krokom sa zakrádam k hrncu. Som od neho na pár krokov. Nechcem sa nalepiť na piecku. Ak príde Vilma, bude si myslieť, že som príliš zvedavá. Každý potrebuje kúsok súkromia. A možno ma chcela prekvapiť a pripravuje mi niečo extra... Postavím sa na špičky a nazerám do hrnca.

Dvere sa prudko roztvoria:

„Zase mal pravdu,“ zašomre starecký hlas.

Nadskočím ako vyplašený zajac.

„Ech, ktosi tu nemá pokojné svedomie...“

Previnilo sa uškriem:

„Dobrý deň, teta.“

„Polievka je dobrá?“ ukazuje reumatizmom pokriveným prstom na piecku.

„Neviem.“

„Skoro som sa vrátila, však?“

„Už som myslela, že ste zabudli.“

„Čas sa síce na mne už škaredo podpísal, ale pamäť mi ešte slúži.“

„Ja len, že hocikomu sa môže stať, že zabudne. Ľudia sú zaneprázdnení, vyskytnú sa niečo neočakávané...“

„Zabúdajú len tí, ktorí chcú zabudnúť. Alebo tí, ktorí sú nezodpovední.“

Do ktorej kategórie patríť?! Niekedy som totiž schopná zabudnúť aj na vlastné narodeniny. V kolobehu udalostí.

„Viem, viem. Dnešný chaotický svet hltá človečikov ako červíčky. A ich pamäť mizne s nimi v čiernej diere.“

„Teta?“

Zamieša lyžicou v hrnci a ani sa na mňa nepozrie.

„Hm?“

„Kto mal pravdu?“

„Kto kto?“

Nesvojsky sa na lavici zamrvím.

„No, keď ste vošli, povedali ste, že niekto mal zase pravdu.“

Na chvíľu zmeravie. Sekundy s'archavejú. Začína ma škrietať, že som položila hlúpu otázku. Možno sa len rozprávala sama so sebou. Hádam som sa jej nedotkla...

„Nikto. Jednoducho som mala predtuchu, že si už tu.“

Spôsobne mení tému.

„Akú si mala cestu?“

„Obišla som piatich taxikárov, kým som nad'abila na jedného, schopného ma sem doviezť. Ostatní nemali ani potuchy, kde bývate.“

„Mohli sa predsa zastaviť v dedine a opýtať sa na cestu.“

Poškriabem sa vo vlasoch. Prejdem si prstom po nose. Tik, ktorého sa neviem zbaviť. Objaví sa vždy, keď neviem kam z konopí.

„Mnoooo... Keby sa aspoň jeden chcel v dedine zastaviť. Oči sa im doširoka roztvorili, len som spomenula meno dediny.“

„Ľudia sú čudné stvorenia.“

Tiež ma niekedy prepadne tá myšlienka!

Vykladam si veci z tašky. Skriňa kvíliavo zavrzga a vyletí z nej pár molí. Dúfam, že mi nezožerú tých pár kúskov prádla, čo som si doniesla... Za dverami začujem kroky. Zvláštne čaptavé. Bodaj by Vilma nemala reumu, keď sa prechádza bosá v dome, kde sa prievan môže vyšantiť dosýta. Ako na potvoru si kýchnem. Kroky sa v rýchlosti vytratia. Prečo uteká? Žeby ma špehovala? Izba napravo na mňa zíva prázdnotou. Zbehnem dole schodmi. Na stole v kuchyni dva tanierne nedečkavo poškulujú na hrniec. Tróniaci v strede stola a hrdý na svoj obsah. Začujem mečanie. Keď otvorím dvere, takmer sa v nich zrazím s Vilmou. Drží v ruke vedro čerstvo nadojeného mlieka. Je krásne spenené. Zacítim v ústach nával slín.

„Tak čo? Kvári ťa hlad?“

„Veru. Boli ste pre mňa hore?“ ukazujem na poschodie.

„A prečo by som mala? Nechala som ťa, nech sa zabývaš.“

Nie je ani trošku zadýchaná.

Medzi hltmi hustej zemiakovej polievky premýšľam. Dom je preplnený tajomnou atmosférou. Mám pocit, že z každého rohu na mňa vyskočí nejaké prekvapenie.

„Teta?“

Zodvihne na mňa oči.

„Žije tu ešte niekto okrem vás?“

„Chceš povedať okrem mňa a mojej kozy.“

Pokývavam hlavou.

„Nie. Okrem nás dvoch tu sú už len tiene, šepoty a povzdychy. Občas nejaký ten skutočný prievan...“

Nahlas preglgnem posledné sústo.

„Šepoty a povzdychy?“

Pousmeje sa:

„To keď sa zhováram s vlastnými myšlienkami.“

O tom prievane mala Vilma pravdu. Cítim ho na ušiach, ktoré mi trčia spod obrovského oblaku vyformovaného perinou. Vo dverách sa objaví Vilmina hlava.

„Pekné sny.“

„Vilma?“

„Hmmm?“

„Niekedy mám sny... Ako by som to povedala...“

Podíde k posteli a sadne si na jej okraj. Tuším uhádla, že nepôjde o jednoduchý rozhovor.

Snažím sa dostať zo seba, čo ma kvári. Aj za tú cenu, že sa úplne zosmiešnim. Ved' to ostane v rodine!

„V mojich snoch sa niekedy rozprávam s mŕtvymi. Akoby sedeli priamo vedľa mňa. Tak ako vy teraz.“

Vilma pozerá do neprítomna.

„Cez deň, v stave bdenia, by som od strachu hádam zošedivela. Ale v snoch sa ich nebojím. Dokonca, keď sa prebudím, na niekoľko sekúnd si prajem, aby to bolo skutočné. Po chvíli ma však pochyť panika! A snažím sa na všetko zabudnúť.“

Spomaleným pohybom si odhrnie z čela prameň šedivých vlasov. Rozpráva pomaly a lenivo.

„Pokúsím sa ti vysvetliť veci, na ktoré slová nestačia. Niekedy ľutujem, že neviem odovzdávať vedomosti myslou. Bez potreby otvárať ústa.“

„Sny nám vždy chcú niečo povedať. Ukázať, čo nevedomky nevidíme. Naše oči sú príliš hmotné. Existujú veci, tie nehmateľné, ktoré si mozog uvedomí až neskôr.“

Premáha ma zvedavosť. Posadím sa na posteli. Perina sa mi zošuchne na stehná.

„Chcete mi naznačiť, že sme obklopení paralelným svetom?“

Trošku namosúrene odpovie:

„Prečo máme potrebu dávať každej veci meno?! Položila si si niekedy otázku, čo sa stane po zmiznutí našej hmatateľnej schránky? So všetkou tou energiou?“

„Akou energiou?“

„Ľudia nie sú len mysliace obaly. Sme tvorení pulzujúcou energiou. Ako každý živý tvor. Koniec neexistuje.“

„Teda smrť neexistuje.“

„Základom vesmíru je kruh.“

„Had zahryznutý do vlastného chvosta?“

„Uroboros, Waagal, Yurlungur alebo Ying a Yang.“

„Znamená to nekonečno?“

„Vyzerá to tak, že na začiatku bol Uroboros považovaný za limit medzi Chaosom a usporiadaným Svetom. Symbolizoval cyklus času a nekonečna.“

„Tuším som ten symbol videla na babkinej truhle.“

„Uroboros má viacero významov. Považujeme ho aj za symbol mladosti a zmŕtvychvstania. Teda nekonečný návrat.“

Vrta mi hlavou Ying a Yang. Zašomrem:

„Myslela som, že Ying a Yang znamená neustály boj medzi dobrom a zlom.“

„Ide o boj paradoxov. V každej lži je kúsok pravdy a v každej pravde je kúsok lži. Spojenie protichodných princípov ako nebo a zem, dobro a zlo, deň a noc, Ying a Yang, ...“

„Mohli by sme teda hada Uroboros prirovnať k vtákovi Fénixovi?“

„Možno v zmysle znovuzrodenia v dokonalejšej podobe. Uroboros nikdy neunikne vlastnému cyklu. To mu umožňuje dostať sa na vyššiu úroveň.“

Začínam byť unavená. Svrbia ma oči.

„Myslím, že na dnešnú noc máš už dosť materiálu na sny.“

Potľapká po perine.

„Uvidíme sa zajtra.“

Chvíľu sedím a načúvam šumeniu lístia za oknami. Odkiaľ má Vilma znalosti o podobných veciach? A odkiaľ má tú schopnosť vyhnúť sa priamej odpovedi?

Ťaživé ticho. Počujem vlastný dych a začínam mať strach. Práve preto sa nepozriem pod posteľ...

Nadránom sa zobudím na pocit chladu. Do ucha mi niekto zozadu fučí. Má chladný, chrapľavý dych. Cítim, ako sa dvíha perina a matrac sa prehne pod dodatočnou váhou. Telom mi prebiehajú zimomriavky. Neverím, že by sa Vilma rozhodla takto si zo mňa vystreliť! Ani sa nepohnem. Vyžaduje si to určitú námahu, ale nech... Keby ma v tomto stave chcel načať vampír, asi by si veľmi nezgustol. Neuróny v hlave sa pretekajú ostošesť. Ani jeden z nich však nenesie spásonosnú myšlienku. Takmer nedýcham. Po nekonečne dlhej chvíli sa rozhodnem. Ak odpadnem, nižšie spadnúť nemôžem... Zhlboka sa nadýchnem a nemotorne, so zdaním rýchlosti, sa obrátim. Dobrých päť minút čumím do prázdna. Kto mi toto vysvetlí?!

Neznámy návštevník mi úplne vzal chuť na ďalší spánok. Som čulá a plná života a zvláštnych predtúch.

Vyhľadovane sa obzerám po kuchyni. Na stole je bochník čerstvého chleba a hrudka masla. Na začiatok to stačí. Spláchnem to kozím mliekom a vyberiem sa na výpravu. Vilma sa vyparila. Nie je ani v dome, ani pri koze. Kráčam k dedine. Prebudila sa vo mne zvedavosť. Možno nájdem odpoveď na vystrašené oči taxikárov.

Necelých osem kilometrov deliacich ma od dediny prejdem svižným krokom. Mám chuť spoznávať neznáme končiny. Rozprávať sa s neznámymi ľuďmi a vychutnávať si pocit slobody. Skrátila som si cestu cez polia, takže moje prvotriedne turistické topánky vyzierajú, akoby prežili minimálne rok na cestách. Myknem plecami a odvetím sama sebe:

„Nech! Ved' na to sú určené!“

V dedine nie je po živom tvorovi ani stopy. Domy vyzierajú akosi prívetivejšie a zhrbenejšie ako naposledy. Všimnem si, že ani jeden z nich nie je nový. Všetky sú postavené z nepálených tehál. Rozhodnem sa nájsť krčmu. Tam obyčajne vysedáva polovica obyvateľstva, teda tá mužská polovica. Ulica sa rozšíri a ocitnem sa na malom námestíčku. V jeho strede vyčnieva sivý ošarpaný pomník. Na múriku pri ňom sedí čierna mačka. Zazerá na mňa lenivými smaragdovými očami. Natiahnem k nej ruku, ale bleskovo zoskočí a zmizne za rohom. Potvora!

Začujem hlasy. Ozývajú sa z robustného domu napravo. Zastanem pred ním a nad dverami sa mi podarí na zaprášenej tabuli vylúštiť slovo Krčma. Pomaly odchýlim dvere, ktoré smutne zavrzgajú. Do nosa mi udrie silný pach cigariet. Hlasy zmlknú. Cítim sa akoby ma niekto úplne nahú vyhodil na preplnenú ulicu. Široké, červené tváre si ma podrobne prezerajú. Po žene ani stopy. Teda, ak nerátam svoju maličkosť. Celá nesvoja sa zvrtnem k baru. Barman nevyzerá o nič viac nadšene. Opriem sa o barový pult. S ťažkosťami zo mňa vylezie:

„Prosím si jedno veľké pivo.“

„Slečna by si dala pivo?“

„Samozrejme.“

„Ale my tu máme iba jeden druh. To naše, domáce.“

„Nevadí.“

Zazdá sa mi, že mu na ústach zahral náznak úsmevu. Kým čapuje moje vytúžené pivo, snažím sa nenápadne preskúmať tváre klientov. V momente, kedy som tu vliezla, sa mi všetky zlievali do jednej. Ale! Oči mi zaskočene behajú z jednej tváre na druhú. Tí, ktorí majú zhruba rovnaký vek, majú navlas rovnaké tváre. Rovnaké čierne

vlasy a rovnaké oči. Na obidvoch majú bel'mo. Hľadia na mňa, akoby tušili, čo sa mi odohráva v hlave. Panebože, čo je to za miesto!

„Miesto ako hociktoré iné na Zemi,“ odvetí mi mladík, ktorý medzitým obsadil stoličku vedľa mňa.

Hrkne vo mne. Snažím sa mu nezízať do očí. Sú neuveriteľné chladné. Prázdne.

„Môžete mi bez problémov pozrieť do očí. Odpudzuje vás ich farba?“

Má príjemný hlas, ale neladí to s jeho výzorom. Niečo tu nie je v poriadku! Barman predo mňa položí pohár s pivom. Trasľavou rukou vytiahnem z vrecka drobné.

„Kol'ko?“

Mladík mi zadrží ruku.

„Je to na mňa. Za strach, ktorý z nás máte.“

Zahmlie sa mi pred očami. Musím, musím! Obrátim sa k dverám a utekám. Neviem ako dlho a dokonca ani ktorým smerom.

Zastavím sa, až keď mám pocit, že vykašlem rozhorúčené plúca. Našťastie som utekala smerom k lesu. Asi by ma hodilo o zem, keby som sa musela vracať.

Začína pofukovať vietor. Zapnem si tenký sveter. Nech mi niekto rozpráva o lete...

Les šumí a mne šumí v ušiach. Počujem zvláštne zvuky, praskanie konárikov pod ťarchou krokov, šepot, tľapkanie drobných rúk. Pridám do kroku. Potichučky si čosi mrmlem. Nedáva to zmysel, ale upokojuje ma to. Konečne doma! Vbehnem do kuchyne. Vilma je obrátená chrbtom. Varí.

„Bola si sa poprechádzzať?“

Do tváre mi stúpa horúčava. Schmatnem do ruky pohár vody postavený na stole.

„Vedela som, že ti to nedá...“

Nechápavo na ňu pozerám. Stále sa rozpráva s pecou.

„Mala som ťa na to upozorniť.“

„Ako viete, že som bola v dedine?“

„Sme z tej istej rodiny, zabudla si?“

Zamrnčím:

„Nie, nezabudla. Môžete mi teda teraz, dodatočne, vysvetliť, čo ma tak vyplašilo?“

„S určitosťou výzor dedinskej mládeže,“ rozosmeje sa.

Čakám. Ako odpoveď mi to nestačí.

„Na druhej strane dediny sú bažiny. Nemohla si si ich všimnúť, lebo si prišla z opačnej strany. Jedného dňa, pred hádam dvadsiatimi rokmi, sa od bažín prihnal oranžový oblak. Ľudia si to vysvetlili výpami z bažín a nehľadali odpoveď. Až kým si ženy o pár mesiacov neuvedomili, že otehotneli. Dokonca aj tie, ktoré sa roky snažili o podobný zázrak. Presne o deväť mesiacov od zjavenia oblaku, v presne ten istý deň, tuším to bolo v utorok, sa ženám narodili chlapci. Spočiatku neboli ničím odlišní od svojich rovesníkov. Až neskôr sa ukázalo, že mali všetci rovnaké čierne havranie vlasy a bel'mo na obidvoch očiach. Ani jeden z nich však nie je slepý! To nie! A ďalšiu ich nezvyčajnú vlastnosť si mala možnosť pocítiť na vlastnej koži.“

Stiahnem z lavice prikrývku a zababuším sa do nej. Je mi zima.

„Vilma? Čo to bol za oblak?“

„Neviem. Ženy ma vtedy boli navštíviť. Potrebovali radu. S istotou som im vedela povedať iba jedno. Človek si neuvedomuje, že nikdy neporazil nadprirodzené! Zatiaľ je s nami iba v stave dočasného prímeria.“

Keď sa obráti, aby na stôl položila hrniec, oči jej blčia. Po prvýkrát v živote vidím oheň v očiach. Asi by som mala zdúchnuť...

Snažím sa vyzerat' prirodzene. Určite sa mi to nedarí!

„Máš strach?“

Drkotanie zubov jej za mňa odpovedalo.

„Ja som len jednou z mála. Som strážkyňou tajomstiev minulosti. Kedysi na Zemi žili tvory, ktoré poznáš dnes len z legiend a mýtov. Opriadli sme ich tajomstvami, vytvorili sme v ľuďoch strach. A čakáme na moment, kedy sa s nimi opäť budeme deliť rovnocenne o tento svet.“

Nie som hladná. Sledujem, ako sa mi parí z taniera. Tenký prúžok vône sa zvíja vo vzduchu. Tancuje s ním v pominutelnom tranze.

Vilma ku mne vystrie ruku.

„Pod! Niekoho ti predstavím.“

Tmolím sa Vilme za sukňou. Zabávam sa kráčaním v jej vlastných stopách. Hlavu mám prázdnu ako po výbuchu. Postupujeme hlbšie do lesa. Príroda je čoraz divokejšia, zelená čoraz zelenšia. Stromy sú obrastené machom. Z ich vetví mi do vlasov padajú lupienky bielych kvetov. Zahľadím sa na zem. V mäkkej hline vidieť odtlačky drobných bosých chodidiel. Vilma zastaví a ja jej nosom narazím do chrčta.

„Vstúp! Čaká na teba.“

Jej tvár! Vrásky zmizli. V jemnom vánku jej vejú hebké vlasy farby dozretých klasov a modrými očami sa na mňa usmieva. Presne ako ju poznám zo starých zožltnutých fotografií.

Stojíme pred vchodom do jaskyne. Nikto jej nepovedal, že som zarytý odporca speleológie? Ak treba vliezť do úzkej diery, nikto ma tam nedostane!

Trošku ma postrčí. Urobím pár krokov vpred a tvrdohlavo sa zastavím. Oči si postupne zvykajú na tmu. Niečo sa predo mnou pohne. V strede malej jaskyne sedí bytosť. Nevidím jej tvár. Vidím len odraz svetla v jej bielych vlasoch. Odkášlem si a prešliapnem z nohy na nohu.

„Tak ťa priviedla,“ ozve sa unaveným mužským hlasom.

„Nestoj pri vchode. Sadni si tu nabok,“ ukazuje mi dlhou rukou.

Akonáhle odstúpim od vchodu, do jaskyne dopadne viac svetla. Muž je zahalený do mohutného kabáta. Akoby sa hrbil pod jeho váhou.

„Kto ste?“

Môj hlas sa v priestore zvláštne ozýva.

„Mám veľa mien. Môžeš mi dať meno, aké chceš.“

Možno časom mu nájdem pravé meno... Ale prečo žije tu v jaskyni?

„Čakám, kedy moja pomoc bude potrebná.“

Mlčím.

„Strach mení ľudí na monštrá. Dedina ma bude potrebovať.“

„Ako dlho tu žijete?“ strach zo mňa opadol. Začína prevládať zvedavosť.

Pokrčí ramenami:

„Čas je len slovo.“

„Ako pre koho,“ pomyslí si. „Na mňa niekedy dolieha až príliš.“

„Ľudia v dedine majú z niečoho strach?“

„Nie. Tí ostatní! Veľa výmyslov a zveličených poloprávd mení strach na nenávisť. Ľudia vymýšľajú monštrá, aby zakryli vlastnú krutosť.“

„Predsa, vedia čítať myšlienky. Môžu sa na to pripraviť.“

„Niekedy človek odmieta vidieť, čo je evidentné.“

Do jaskyne začne prenikať zlatisté svetlo západu slnka. Deň dnes akosi rýchlo ubieha! Tenký lúč mieri presne do stredu. K nemu. V priebehu niekoľkých sekúnd sa rozšíri a jaskyňa sa ocitá v ohni oranžovočervených lúčov. Jeho vlasy sú ako

rozžeravené zlaté drôty. Obráti tvár ku vchodu. Vyžaruje z nej nadľudský pokoj a harmónia. Pomaly sa zodvihne zo zeme a urobí zopár krokov. Kostrbatá stena jaskyne mi tlačí na lopatky. Posediačky mu siaham zhruba po kolená. Má urastenú postavu. Kabát na ňom však zvláštne visí. Urobí ešte jeden krok. Koniec dlhého kabáta sa zadrie o ostrú skalú. A... Ako padá na zem, odhaľuje postupne jeho chrbát. Prestanem dýchať! Neveriacky hľadím na pár dokonalých bielych krídel.

Posledné dni pred...

Tááák! Ešte pár detailov. Potom už stačí len položiť priesvitnú fóliu z oboch strán a zafixovať. Presnejší je už len robot. Veď si za to dám aj zaplatiť! 30 000 za každé povolenie. Nič nie je dnes zadarmo. A už vôbec nie rodičovstvo!

Mrknem sa na dnešné správy. Hm, čo sa vo svete udialo... Niekedy sa čudujem, že na to ešte mám žalúdok. Každý deň negatívne informácie. Skočiť z 15. poschodia však nemám odvahu. To nechám na obdivuhodných samovrahov.

Denná dávka negativizmu ma nesklamala:

« Londýn má ďalšiu nást'ročnú obeť. »

Sérioví vrahovia sa zameriavajú na mladistvých. Majú pravdu. Lepšie je zlikvidovať zlé semä ešte v zárodku.

« Mráz a zima spôsobujú problémy. »

Človek sa nevie vysporiadať s klasickou zimou?! Ahááá, v Kalifornii. Už chápem lepšie.

« Hasiči zachraňovali dve deti z horiacej bytovky. »

A čo?! Robia si svoju prácu!

« Na letiskách sa množia straty batožín. »

Ľudstvo sa hádam nikdy nenaučí správnej organizácii. Každý si robí čo chce a tak to potom vyzerá...

« Upratovačky strávili dva dni vo výťahu. »

Môžu byť rady, že to nebolo viac. Ozaj, koľko to človek vydrží bez vody a bez jedla? Musím si to overiť...

Na obrazovke naskočí obrovské okno s reklamou. Kým nájdem známy krížik na zatvorenie, mám čas si ju mrkom oka prečítať. « Nenechajte nič na náhodu. Zabezpečte si Povolenie na rodičovstvo ! »

Ešteže vymysleli tento vd'ачný zákon. Nevie ako by som si ináč zabezpečil živobytie.

Po nekonečných prípadoch zneužívania detí rodičmi, týrania, zanedbávania a zlej výchovy, sa vláda rozhodla pre tvrdý krok. Každý, kto sa chce stať rodičom, musí prejsť viacerými fyzickými a hlavne psychologickými testami. Ak je výsledok prijateľný, dostáva Povolenie na rodičovstvo.

Koľko nelegálnych rodičov bolo spočiatku pokutovaných a deti im boli odobrané...

Neskôr sa s tým zmierili. Alebo si našli inú cestu. Falšovat'ov dokladov. Pracujeme rýchlo a hlavne anonymne. Spokojnosť je na oboch stranách!

Hlasno mi zaškvírka v bruchu. Neuvedomil som si, že tvrdo pracujem od rána a bez raňajok. Pohľad na hodinky dá za pravdu žalúdku. 15:00. Rýchlo nabehnem na

stránku reštaurácie a objednávam si šťavnatý steak so zemiakovým pyré. K tomu dostávam zadarmo fľašu Coca-Coly. Tento nesmrteľný koncern si aj takýmto spôsobom zabezpečuje vernosť klientov. A hlavne konzumáciu, bez ktorej by výroba neprežila.

Donáška o 30 minút. Medzitým si na dnešnú noc zarezervujem virtuálnu milenku. Už dávno som nesexoval. Začína mi z toho šibať! V nohaviciach sa mi zamrví len pri pomyslení na jej hlas. Nerád mením zvyky. Milujem sa stále s tou istou. Nie je to nejaká krásavica, ale má strašne prítiažlivý hlas. A je to tu! Stojí mi ako strážna veža! Budem sa musieť ukládať. Nerád by som v takomto rozpoložení otváral dvere.

Skontrolujem maily. 35 spamov. Pekne to vyčistím. Aha! Noví klienti. Mladý pár túžiaci po dieťati. Neprešli testami. Nechám to na zajtra. Aspoň budem mať nejaký program. A využijem pokles hormónov po dnešnej noci na kvalitnú prácu. Ináč by som sa nevedel sústrediť!

Nieko zvoní pri dverách. To bude môj obed! Bolo na čase. Lenivo sa postavím a došuchcem sa k dverám. Pre istotu si skontrolujem rukou obsah nohavíc. V pohode. Nič netrčí. Strkám počernému mladíkovi náhlivo bankovky do ruky. Drobné nech si nechá. Počujem ako sa zatvárajú dvere výťahu. V tej chvíli už mám dojedenu polovicu steaku. Nebola to ani štyridsiatka podrážka, takže o pár minút je po slasti. Utriem si narýchlo ústa rukávom a bežím pred počítač.

Možno sa mi podarí spojiť cez MSN s KIDom. Je to môj kontakt s okolitým svetom. Nemám ani tušenia, čo sa v meste deje. Či niečo zbúrali alebo postavili. Necítim na vlastnej koži či prší alebo je slnečno. Samozrejme, ak sa nevyveziem výťahom na strechu. Zariadili tam park a bazény. Všetko mám v bytovke po ruke. Na siedmom poschodí sú potraviny a lekáreň, na šiestom reštaurácie, na štvrtom kiná. Lekári sú na prvom a na prízemí.

Ak mám chuť rozhábať zlenivené svalstvo, napojím sa na počítač. Denne na internete prebiehajú virtuálne tréningy. Aj tak to nemá na virtuálne verejné domy! Alebo, aby som sa správne vyjadril, „domy spoločenskej zábavy“.

Čo viac mi môže chýbať k šťastiu...

Za oknami sa stmieva, svetlá v byte sa pomaly rozsvetujú. Prispôsobujú sa automaticky sile svetla. Vyzliekam sa donaha a pohodlne sa usádzam pred obrazovku počítača. Čaká na mňa vzrušujúci večer...

Uuuuuuf... Unavene sa preťahujem na stoličke. Je po všetkom! Telom sa mi rozlieva pocit blaženosti po doznievajúcim orgazme. Aký je život dokonalý... Nepotrebujem vlastne nič viac. Som spokojný sám so sebou. Skladám si z hlavy virtuálnu helmu a odliepam jednu po druhej diódy zo spotenej pokožky. Reaguje ešte stále citlivo. Pri každom dotyku mi naskakujú zimomriavky. Mrknem na múr. Odráža sa na ňom ciferník. Je niečo po polnoci. Čas na napumpovanie sa novou energiou. Pred definitívnym ukončením dňa si ešte opláchnem tvár studenou vodou. Možno sa mi pred ponorením do snov podarí načítať nový komiks. Vlna farebných fantastických komiksov z Ameriky zaplavila trh. Kto vie, či stoja za to! Za bohatými marketingovými ťahmi sa často skrýva nedokonalosť výrobku.

Biiiiiiiiiiiiiiiiip! Biiiiiiiiiiiiip! Biiiiiiiiiiiiip! Čo je to?! Kde som? Chvíľu mi trvá, kým precitnem a zorientujem sa. Biiip! Prudko buchnem po budíku. Za tie roky už mohli vymyslieť na budenie pracujúcich niečo lepšie. Keby som bol zazobanejší, zaplatil by som si blond'avú sexicu. Každé ráno by mi do postele priniesla raňajky. Samozrejme nahodená iba v krátkej zásterke a so širokým úsmevom na tvári. Budila by ma jemným hladkaním a... Možno časom!

Natiahnem pred seba ruky a zacvičím vo vzduchu prstami. Zakrúžim hlavou a pod'me na to! Obrazovka počítača netrzeplivo bliká. V jednej ruke mám fl'ášu s pomarančovým džúsom, ktorý do seba lejem. Druhou ovládam myš.

« Chystá sa atentát na amerického prezidenta. »

Bodaj by nie. Treba mu zraziť hrebienok. Neuveriteľné, čo si dovoľuje!

« K vražde 48-ročnej ženy sa priznal jej druh. »

Ktovie, čo to bolo za Xantipu. Aspoň si od nej oddýchne.

« Neuveriteľný úspech internetovej univerzity. »

Viem si predstaviť... Žiadna kontrola. Cez obrazovku nik nevidí, či mám ťahák alebo nie!

« Euro silnie. Úplné odstránenie dolára? »

Možno sa niektorým splní sen o jednotnej mene na celom svete. Nie je to až taká zlá myšlienka...

« V Afrike vypukli nepokoje. »

Žeby si zmysleli vyriešiť problém s preľudnením a nedostatočnými zdrojmi zabíjaním sa medzi sebou?

« Problémy s odpadom narastajú. »

Čochvíľa budeme žiť vo vlastných sračkách. Ved' keď už žijeme na nich...

Znova nič pozitívne. Dá sa na to zvyknúť? Vekom to hádam príde! Štatistiky nie sú veľmi presvedčivé. Čoraz viac samovrážd v radoch osamelých. Mám sa rátať medzi nich?

Pustím sa do práce. Mailom mi prišli všetky potrebné informácie plus fotografie. Nažhavujem tlačiareň. Vynikajúca kvalita! Pomaly sa predo mnou vynára fotka mladého muža. V polovici sa však zasekne. Čo do...! Počítač postupne zmĺkne. Celý elektrický a elektronický hurhaj okolo stíchne. Niekoľko sekúnd nepokojne sedím a premýšľam. Stlačím vypínač na televízore. Nič! Manuálne svetelné spínače. Nič! Vyjdem na chodbu. Tma ako v rohu! Čo teraz?!

Sadnem si na gauč pred televízor a čumím takmer hodinu ticho pred seba. Strpol mi krk! Letargickými pohybmi si ho masírujem. Spomeniem si na nedočítaný komiks. Odoberám sa do spálne. Vsuniem sa pod perinu, za hlavu naskladám vankúš do niekoľkých vrstiev a pustím sa do čítania.

Postupne približujem stránky k očiam. Vonku sa stmieva a čochvíľa nič nevidím. Hodím nespokojne komiks vedľa postele. Položím sa nabok a zavriem oči. Párkrát sa prehodím. Nakoniec to vzdávam. Môj organizmus odmieta oddych! Ešte neprišla jeho hodina.

Zodvihnem telefón a chvíľu počúvam dotieravé pípanie. Naťukám číslo informačnej linky.

„Dobrý deň. Ak si želáte informácie o počasí, stlačte 1, ak si želáte informácie o doprave, stlačte 2, ak si želáte,... , iné informácie, stlačte 6...“

Nervózne prešľapujem z nohy na nohu.

„Dobrý deň,“ zdraví ma falošne príjemný hlas mladej ženy. Pravdepodobne študentka, ktorá si takto privyrába.

„Ako vám môžeme pomôcť?“

„Nefunguje mi v byte elektrina. Viete mi povedať, či je porucha na elektrárňach alebo to bude u mňa?“

„Normálne tieto informácie poskytuje priamo elektrárneň, ale v tomto prípade vám môžem potvrdiť, že problém nie je u vás. Skupina aktivistov sabotovala elektrárneň zásobujúcu región, v ktorom bývate. Špeciálne jednotky sa snažia vyriešiť situáciu. Zatiaľ máme potvrdené informácie, že to potrvá niekoľko dní.“

„Niekoľko dní?! Bez elektriny?!“

„Skúste si predstaviť, ako asi reagovali vaši predkovia. Malý skrat im nezabránil v každodennej činnosti.“

„Malý skrat?! Robíte si zo mňa srandu? Malý skrat sa nedáva do poriadku niekoľko dní...“

„Viac informácií vám poskytnúť nemôžem. Dovoľte.“

V telefóne šťukne a znova sa mi ozve známy repetitívny tón.

Bezradne sa zošuchnem vedľa telefónu. Môj žalúdok sa netrpezlivo zahniezdi a zavrčí.

Ktovie, čo sa stalo. Sabotáž elektrárne. Podľa tónu by som súdil, že prinajmenšom dvoch. A nie tých najmenších. Keď sú vyradené z činnosti na niekoľko dní... Teda podľa informátorky. Museli ich prinajmenšom vyhodiť do vzduchu. Špeciálne jednotky vláda nevyslala kvôli maličkostiam. Nepočul som však sirény. Žeby si nikto nevšimol atómové hrbiky? Čudné!

Keby som mal aspoň sviečky, zapalovač alebo baterku. Sviečky si už kupujú hádam len romantické ženy v domácnosti. Fajčiť som prestal a baterky používajú už len turisti.

Poslepiačky šmátram po múre. Mal by som byť v kuchyni. Nahmatám chladničku a otváram ju. Prsty sa mi zaboria do niečoho mäkkého. Prikladám si ich k nosu. Fuuj! Žalúdok zaštrajkuje. Paradajky sa rozhodli vzdať úsilie upútať moju pozornosť a poctivo hnijú. Nevadí! Kašlem na to! Telo si oddýchne aj s prázdny žalúdkom. Ráno sýtejšie večera.

Telom mi prebehne nepríjemný kŕč. Stočím sa do klobka a chvíľu sa nehýbem. Oči mi behajú po izbe. Tuším mi žalúdok dáva zúfalo najavo svoju prázdnotu. Mal by som mu zapchať hubu! Ináč dnes nič nevytvorím! Zlomený vo dvoje sa presúvam do kuchyne. Chladnička zíva podobnou prázdnotou ako môj žalúdok. Super! S nádejou otváram dávno zabudnutý šuflík. Ostalo v ňom niekoľko reklamných letákov s jedálnym lístkom reštaurácií. Je 11 hodín, takže pokojne si môžem objednať rovno obed. Takto vydržím do večera a potom sa uvidí.

„Dobrý deň. Reštaurácia Samara.“

„Dobrý deň. Chcel by som si objednať donášku domov.“

Ako zvláštne znie môj hlas. Duto, chladno a takmer automaticky. Nadiktujem meno, adresu, číslo telefónu a samozrejme kód od vstupných dverí. S úľavou položím telefón. O pár minút bude po starostiach.

Koľko času ubehlo odkedy som sa naposledy dotkol telefónu? Rok? Možno viac! Používam automatické frázy. Nič viac, nič menej. Ľudský hlas mi naháňa strach. Tak málo sa dá povedať slovami. Radšej mlčím. Premýšľam, vnáram sa do vlastného vedomia. Hľadáam odpovede priamo pri zdroji. Šanca nájsť ich medzi ľuďmi, v spoločnosti, je minimálna.

Bezmyšlienkovito listujem knihou s ošúchaným obalom. Hladkám povrch drapľavých stránok. Prechádzam prstom po vyblednutých písmenách. Brutálne ju zatvorím. Mizantrop od Molièra!

Driiiiiing! Driiiiiing! Zlomok sekundy sa vyplašene obzerám okolo seba. Neprijemná realita ma vytrhuje z pazúrov myšlienok. Vytáhuje ma z hustej hmly môjho vnútra. Brániac sa trhám ju na kusy. Telefón!

„Prepáčte, tu je donáška z reštaurácie Samara. Vstupné dvere sú zablokované. Kód nefunguje.“

Žeby kvôli „skratu“?

„Počkajte, zbehnem dole.“

Dvere sa za mnou zabuchnú s neprijemným echom na chodbe. Výt'ah samozrejme nefunguje. Istia to schody! Potrebné vybavenie nemám. Budem nútený vcítiť sa do kože nevidiaceho! Neuveriteľný pocit! Nič nevidieť s otvorenými očami. Akoby som nebol pri vedomí. Nie som si ničím istý. Ani tým, že existujem! Používam nohy ako tykadlá. Na každé zakopnutie sa stiahnem a zvolím iný smer. Schádzam do hĺbky. Koľko mi ešte ostáva poschodí? Netuším, kde je koniec. Ako dlho ešte? Ruky sa mi šúchajú po stene. Necítim si dlane. Stávam sa apatickým. Mám pocit, že nič nepočujem. Ocitol som sa vo zvukotesnej, tmavej komore. V hlave sa mi ozýva každý dotyk s realitou. Som obklopený tmou. Nekonečnou tmou. Existuje nekonečno?! Alebo tú predstavu náš mozog odmieta akceptovať? Mozog snažiaci sa zosobniť od počiatku s hranicami. Zmestiť sa do vymedzeného priestoru. Od narodenia vnímame okolie ohraničené kontúrami, mierami, mierkami, obrysmi. Čo ak limit neexistuje?! Čo ak je náš mozog natoľko zmanipulovaný, že nevníma predmety také aké sú. Možno vyzerajú úplne ináč! Naše oči však vidia len to, čo diktuje mozog!

Začína ma bolieť hlava! Od žalúdka stúpa horúčava cez tráviacu trubicu priamo do hlavy. Exploduje! Spomalene sa ohmatávam. Som mäkký, prsty sa mi zabárajú do mäsa. Šmýkajú sa po spotenej pokožke. Utekaj! Cudzí hlas mi nástojčivo šepká do ucha: „Utekaj!“

„.....“
„Zachráň sa!“

„.....“
„Pohlť ťa nekonečno! Nik ťa nenájde! Ani ty sám!“

Ved' to je môj hlas! Zarevem. Kričím do tmy a cítim, ako zo mňa pomaly uniká život. Niečo sa okolo mňa sťahuje. Stláča ma čoraz viac vo svojom objatí. Chlad mi ovíja telo. Mám otvorené ústa. Je ticho. Už nie! Dost'! Stačilo! Chcem skočiť. Nechať sa unášať prázdnom. Hádzem sa do tmy...